

Jaren geleden, op een zaterdagmorgen, wordt mij door de post een aangetekende brief van het Regionaal Medisch Tuchtcollege ter hand gesteld. Een klacht mij betreffend is bij hen ingediend, een fotokopie van het schrijven hierover is bijgevoegd en het verzoek hen binnen 4 weken een verweerschrift te doen toekomen. Van de inhoud van het schrijven kennismemend ben ik verbaasd, ja verbijsterd. Dat een aanklager recht heeft op wederwoord is goed en terecht, maar dat ik onheus bejegend word door van onzorgvuldig handelen te worden beschuldigd bij een onderzoek gaat mij te ver, ja veel te ver – temeer daar ik in de regio een goede naam als radioloog heb. Ik ga net als zovele collega's dagelijks zorgvuldig om met mijn patiënten.

Het betreft een calamiteit tijdens een net begonnen, summier onderzoek waarbij een patiënt bewusteloos is geworden, gereanimeerd en enkele dagen later op de Intensive Care is overleden. De aanvraag voor het onderzoek is in principe kort en duidelijk.

Na drie maanden komt een nabestaande beklag doen. Naar zijn oordeel is er veel misgegaan in het ziekenhuis. Door intensieve bemoeienis van de directie met de nabestaanden konden vrijwel alle problemen worden 'weggepoetst', de klacht tegen de radioloog blijft echter bestaan. – Na 15 maanden dient de nabestaande een klacht tegen mij in bij het Regionaal Medisch Tuchtcollege.

De directiesecretaris van het ziekenhuis neemt contact op met de ziekenhuisverzekering over de rechtsbijstandvergoeding voor specialisten bij een calamiteit. Deze verzekering stelt zich na kennismeming van de feiten van den beginne af op het standpunt dat er volgens hen geen causaliteit is tussen de behandeling en het overlijden van patiënt. Daarenboven is er geen schadeclaim ingediend. Voor procedures uitsluitend op het gebied van medisch tuchtrecht wordt geen vergoeding verstrekt. Bij nieuwe gezichtspunten tijdens het verloop van het proces willen ze alsnog tot vergoeding van de kosten overgaan. In verband met dit standpunt kies ik mede op advies van de directiesecretaris voor een advocaat die zeer bekwaam is in deze aangelegenheden en voor de betreffende verzekering vele zaken regelt.

Het opstellen van een degelijk verweerschrift is tijdrovend en niet zonder moeite. In overleg met de directiesecretaris – een jurist – en mijn advocaat, aangevuld met opmerkingen van een in dezen zeer bekwame vriend-collega, gelukt dit goed. Het bijeenvergaren van de vereiste bescheiden kost eveneens veel tijd en hoofdbrekens. Zo blijkt de status van patiënt zoek te zijn, een ontslagbrief aan de huisarts is nergens te achterhalen, enz. Andere specialisten willen – als het even kan – liever niet bij deze affaire betrokken worden. In de maatschap zijn de verhoudingen niet optimaal, zodat daarvan weinig medeleven uitgaat.

Na herhaaldelijk verleend uitstel is het na 3½ maand dan zover dat het verweerschrift kan worden ingeleverd.

De eerste zitting heeft ruim vijf maanden later plaats. Het gaat er formeel toe: het college zit achter de tafel, de aanklager met advocaat rechts en ik met mijn advocaat links voor de tafel. Het is een korte bijeenkomst. Uit de wijze van vragen stellen en tussen de regels door is er begrip voor mijn handelen, waaruit mijn advocaat veel hoop put en van mening is dat het goed zal aflopen.

Zes maanden later wordt mij bericht dat er nog een tweede zitting zal plaatsvinden waarop de radiologisch laborante en een leerling-laborante, die bij het onderzoek geassisteerd hebben, gehoord worden. Dit levert geen nieuwe gezichtspunten op.

Ruim drie jaar na de aanklacht bij het MTC volgt de beslissing: het college 'wijst de klacht af als ongegrond'. Mijn advocaat en ik vinden dat dit oordeel is gebaseerd op uitvoerig gemotiveerde gronden.

Eindelijk de langverwachte beslissing! Na verloop van de beroepstermijn waan ik mij vrij.

Niets blijkt echter minder waar! Wie schetst mijn verbazing als ik ruim vier maanden na dato pas bericht ontvang van het Centraal Medisch Tuchtcollege dat appelland binnen de termijn beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van het Regionaal Medisch Tuchtcollege zoals gemeld. Zodra de secretaris de beroepsgronden in zijn bezit heeft, zal hij mij een afschrift daarvan toesturen. Na 14 dagen wordt dit echter gedaan door mijn advocaat. Voor ons is deze handelwijze in zijn totaliteit onbegrijpelijk. Maar goed. Opnieuw de ganse aangelegenheid opvijzelen om een uitvoerig verweerschrift op te stellen tegen een zestal grieven. Behoudens betrokkenheid kost het je opnieuw veel tijd. Na drieënhalve maand wordt het ingediend.

Na dertienhalve maand is de zitting gepland. De appelland is echter verhinderd, zodat deze sessie pas vijfenhalve maand na dato plaatsvindt (twee jaar en drie maanden na instellen van beroep).

Twee maanden later, dus bijna tweeënhalf jaar na de kennisgeving van het beroep, komt het goede bericht dat het Centraal Medisch Tuchtcollege uitspraak heeft gedaan en daarbij de beslissing van het Regionaal Medisch Tuchtcollege heeft bevestigd. Alle grieven zijn ongegrond bevonden.

Samenvattend, deze uitspraak werd gedaan zes jaar nadat de calamiteit zich had voorgedaan.

Ofschoon je de beslissing steeds hebt verwacht, moet zulk een verwachting altijd eerst nog maar werkelijkheid worden. De emoties die jarenlang gepaard zijn gegaan met deze affaire hebben als een donkere wolk – nu weer eens minder goed, dan weer beter zichtbaar – boven mij en mijn gezin gehangen. Een goede opvang in de warme huiselijke kring is van ongekende waarde. Behoudens van een enkele vriend en vriend-collega is er nauwelijks aandacht vanuit de omgeving geweest. Dit voorval heb ik echter ook niet aan de grote klok gehangen.

De NVvR heb ik niet om hulp gevraagd. Mijn ervaring in dezen is dat je meer hebt aan een enkele goede en in deze affaires bekwame vriend-collega dan aan een collega uit een beroepscommissie die je alleen kent uit de vereniging. Uiteraard kan medeleven van leden uit onze vereniging en van een goed lopende maatschap veel steun bieden, waarbij niet altijd gevraagd of veel gezegd hoeft te worden. Een persoonlijk teken van betrokkenheid zonder meer – een handdruk – is veel waard!

Wat de medische tuchtcolleges betreft heb ik veel begrip voor de gedegen manier waarop ze te werk gaan. De proceduretijd is lang, maar deels wordt dit ook veroorzaakt door omstandigheden buiten hen om, zoals vermeld. De hele procedure is echter niet alleen pijnlijk lang, maar ook erg kostbaar. Destijds heb ik meer dan f 10.000 uitgegeven aan advocaatkosten. Zoals reeds vermeld ben ik niet op de hoogte geweest van het feit dat het

ziekenhuis in dezen voor haar specialisten niet is verzekerd voor een proces uitsluitend voor het medisch tuchtcollege, zonder verdere consequenties.

In het algemeen geldt volgens mij dat het heel belangrijk is voor onze NVvR en haar leden, elkaar steeds weer aan te moedigen hun kennis op peil te houden bij de alsmaar snellere ontwikkelingen van de techniek, regelmatig contact te onderhouden met collega's van de diverse disciplines waarvoor je onderzoek verricht, en dit onderzoek weloverwogen en correct te verrichten. Zij moeten leren omgaan met de steeds mondiger wordende patiënten. In alle geledingen dienen zij bovenal zorgvuldig te werk gaan.

Een belangrijke valkuil is een aanvraag die niet goed leesbaar of niet adequaat dan wel onvoldoende is ingevuld. Als essentiële informatie ontbreekt, kan niet adequaat worden ingespeeld op potentiële problemen. De consequenties daarvan zijn niet te overzien indien dit aanleiding geeft tot een procedure zoals gemeld. Immers, een fout van een zorgvuldig hulpverlener is een menselijke fout, een fout van een slordige hulpverlener wordt al snel als een verwijtbare fout beschouwd. Dit laatste is terecht!

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.